

KRISTIN COLLI

KLUK Z MADRIDU



KLUK Z MADRIDU

Kristin Colli

Život dokáže být pěkně krutý, ale svých snů by ses nikdy neměl vzdát!

Některá místa v knize jsou dost autentická. Jedna postava v příběhu je inspirovaná skutečnou osobou... Jedná se o známého herce pana Banderase, který si ve svých 14 letech zlomil nohu, a jeho sen fotbalisty se náhle rozplynul jak pára nad hrncem... Nakonec v něm zvítězily umělecké vlohy, láska k míči pro něj zůstala jen zábava.

*Knih je věnovaná všem mým čtenářům a fanouškům...
A taky těm, co jsou příznivci fotbalu!*

Kapitola 1: Smrt na hřišti! (Španělsko, Madrid)

Byl to mimořádný den. Na hřišti právě probíhalo fotbalové utkání, kde proti sobě hrály dva silné evropské týmy – Real Madrid a FC Barcelona. Když vysoký dvačtyřicátník s atletickým tělem, který nosil na zádech své oblíbené číslo sedm, dostal při útočné akci přihrávku od spoluhráče, na tribuně ho mezi stovkami jásajících fanoušků povzbuzovala i jeho krásná brazilská manželka.

„Do toho, Alejandro!“ čtyřiačtyřicetiletá krasavice s kočičíma očima radostně skandovala jeho jméno.

„Jóóó! Jsi borec! Nandej jim to, tati!“ připojil se k ní její šestnáctiletý syn i se svým dědou, když společně drželi nad hlavami fotbalovou šálu. Španělský krasavec jménem Álex Alejandro García Fernandez si to rovnou šinul k soupeřovo bráně.

Jeden ze sportovních komentátorů nadšeně hlásil: „Držte si klobouky dámy a pánové... Tohle bude jasný hattrick 21. století!“

„Dělej! Ty ho dáš, tati!“ povzbuzoval ho syn, když se pomalu na promítací obřím monitoru odečítala poslední minuta druhého prodloužení poločasu. Španělský útočník už mířil k bráně. Velkým odpalem vymrštil míč do vzduchu. Všichni přihlížející byli napnutí jak struny, když balón letěl směrem, kde byl připravený brankář. Jeho ruce minuly. Míč skončil v bráně. Fanoušci Realu Madrid nadšeně křičeli to slavné slovo „Gól!“, zatímco spoluhráči si s obrovským nadšením radostně padli kolem ramen.

„Byl jsi skvělý, Álexi. Tenhle hatrick musíme pořádně oslavit!“ řekl mu jeden ze spoluhráčů a dal mu pusku do zpocených, kudrnatých vlasů.

„Gracias, kluci... Ještě musím pozdravit svého syna a mou krásnou ženu... pak to společně oslavíme,“ řekl jim Álex s úsměvem.

Náhle ucítil silnou bodavou bolest na hrudníku. Když se chtěl zhluboka nadechnout, nešlo to. A zkolaboval.

Fanoušci, trenéři, ale i jeho spoluhráči a kamarádi ztuhli šokem.

„Pane Bože!“ vykřikla Mateova matka a chytila se za ústa.

Sportovní komentátoři a všichni kolem vůbec nechápali, co se stalo.

„Zavolejte někdo sanitku!“ vykřikl jeden z hráčů, poklekl k ležícímu kamarádovi a začal ho sám oživovat.

Mateo vyběhl ven z tribuny a křičel: „Tati!“

„Mateo, zastav se!“ volala na něj matka, ale marně.

Když přiběhl na trávník, dva statní muži ve žlutých reflexních vestách ze security služby se vyděšeného mladíka snažili ze všech sil zastavit.

„Tam nemůžeš, Mateo,“ řekl mu muž ve středních letech, který ho chytil za paži.

„Pusťte mě! Já musím za svým tátou!“ vymanil se z jeho sevření.

Když za pár minut dorazila přivolaná sanitka na místo, bylo už ale bohužel pozdě.

„Tati!“ volal plačící Mateo.

Posléze k němu dorazil ustaraný dědeček, který svého vnuka objal.

„Mateo!“ řekl mu čtyřiašedesátiletý muž s prošedivělými vlnitými vlasy a vousy.

„Je mi to líto... Nedalo se nic dělat,“ řekl jim smutnou zprávu jeden ze zdravotníků.

„To nééé! Tati!“ a vysíleně padl na kolena.

Ostatní, kteří postávali okolo, jen truchlivě přihlíželi a plakali. Dědeček Antonio se rovněž přidal k pláči, když padl na kolena, položil čelo na Mateovo rameno a plakal společně s ním.

Kapitola 2: Pohřeb

Další den ráno se konal pohřeb. Čtyřicetiletý kněz Andrés Herrera Rodríguez, s kulatými dioptrickými brýlemi na očích rozevřel svou Bibli a pronesl smuteční řeč:

„Drahá rodino, milí přátelé, vážení smuteční hosté. Člověk během svého žití ztrácí řadu předmětů, iluzí, stejně tak jako jeho existence na tomto světě. A nás tu dnes spojuje právě smutek nad ztrátou jedné nám však blízké osoby, která nás opustila náhle a bez varování.

Byl jsi nejen dobrým fotbalistou, ale i dobrým kamarádem, parťákem, ale i synem... Byl jsi plný života... pro každého jsi byl skvělou inspirací... Byl jsi mimořádně laskavý a milý člověk, který byl oddaný své práci a rodině... Byl jsi tu s námi do posledního dechu... Proto tvé tělo odevzdáváme Bohu. Ať je ti zem lehká. Odpočívej v pokoji, Álexi. Amen.“

Farář skončil se smuteční řečí. Mateo pak tatínkovi položil kytičku na rakev a s dlaní přitisknutou na jejím povrchu začal plačtivě mluvit: „Měli jsme ještě spoustu plánu, tati... Proč se to muselo stát?!“

Jeho děda, který cítil tu samou bolest, se u něj zastavil, položil mu ruce na ramena a stiskl mu je. Vnuk se na svého dědečka obrátil a pevně ho objal.

„Tak moc mi chybí, dědečku!“

„Já vím, mně taky, chlapče! Přežít své vlastní dítě, je to nejhorší, co může být.“ Hladil svého vnuka po zádech a nezadržitelně mu stékaly slzy po tvářích.

Nosiči ve tmavých oblecích, mezi nimiž byl i Alejandrův uplakaný mladší bratr, zvedli rakev na ramena a pomalým krokem pak zamířili kupředu. Příbuzní, ale i smuteční hosté pomalu kráčeli za rakví.

Mateo tam však zůstal stát s dědečkem.

„Slíbil mi, že na moje narozeniny mě vezme na další velký zápas! A teď tu najednou není!“ naříkal v dědečkově náručí.

„Já vím,“ řekl dědeček. „Pojď, půjdeme,“ omotal mu ruku kolem ramen.

„Jo,“ řekl mladík, hřbetem ruky si osušil oči a zařadili se do hloučku mezi ostatní.

Kapitola 3: Smuteční hostina

Doma se už připravovala smuteční hostina. Mateo však neměl náladu se s nikým bavit a raději se přede všemi stáhl do ústraní. Osmatřicetiletý vousatý muž posléze přistoupil ke dveřím jeho pokoje a opatrně na ně zaklepal: „Mohu dál, Mateo?“

„Nemám na nikoho náladu, strejdo!“ Odvětil mu Mateo, který ležel na zádech v posteli, v bílé smuteční košili, s ohrnutými rukávy a s rozepnutým límcem, povolenou černou kravatou, se založenou rukou za hlavou, s nataženýma překříženýma nohama před sebou – a ještě u toho poslouchal skrze bezdrátová sluchátka moderní hudbu z telefonu, co měl napojenou na kabelovou nabíječku a hleděl ke stropu.

„To já samozřejmě chápu... ale nemůžeš se před celým světem takto uzavírat,“ řekl mu strejda skrze dveře.

„Tak tedy pojd' dál,“ vyzval ho synovec, aby vstoupil, zvedl hlavu z polštáře, vypnul si hudbu na mobilu, vyndal si sluchátka z uší, odložil je na stranu a sedl si do tureckého sedu.

Když jeho strýc vstoupil dovnitř, všude v pokoji visely plakáty z jeho oblíbených filmů, Mafiáni a Góóól. Na poličkách mu stály

hezky seřazené trofeje, které byly ze školních zápasů – a mezi nimiž taky nechyběl jeho oblíbený idol Cristiano Ronaldo s jeho originálním podpisem.

Strejda Victor si povytáhl ohrnuté rukávy u bílé košile a přisedl si hned vedle něj na postel. Pak si sepnul ruce do klína a zavzpomínal na ty krásné okamžiky dávno minulé i současné.

„Vzpomínám si, když jsme s Tvým tátou začali hrát poprvé fotbal... Máma z nás úplně šlela, když jsme si hráli poblíž domu... A rozbili jsme jí okno... A nebo když jsme jí kopačkem zamazali pověšené prádlo na šňůře... Byli jsme nerozlučná dvojka ve všech směrech... nikdy jsme se vážně nepohádali, asi proto, že jsme byli skvělí bráchové! Tvůj táta byl to dobrý chlap... Tu bojácnost a skvělou povahu jsi zdědil po něm!“

Mateo rozechvěle vydechl: „Jo.“

„Tak jo... Až budeš mít náladu... Přijď za námi pak do obývacího, ano?“ pohladil synovce přátelsky po rameni a vstal.

„Jo, přijdu,“ odvětil mu Mateo.

Strýček se na něj pousmál a odkráčel ke dveřím. Když je za sebou zavíral, Mateo znovu rozechvěle vydechl.

Kapitola 4: Mateův nejlepší kamarád

Právě v tu pravou chvíli někdo zazvonil na zvonek u vstupních dveří. Mateova mladší sestřenice šla hned otevřít. Když je pak otevřela, na prahu stál devatenáctiletý hnědooký brazilský hoch, který byl dobře stavěný, sportovně oblečený, měl čokoládově opálenou tvář, slušivou diamantovou peckovou náušnici, drobné mokré kudrlinky na temeni hlavy, které na efekt fakt působily přirozeně, a se stylově vystříhanou linkou na boku.

„Ahoj, Marcelo! Co ty tady?“ divila se patnáctiletá dívka, jejíž černé vlasy byly stažené do vysokého, hladkého culíku.

„Ahoj, Patricie... Přišel jsem navštívit Matea... Je doma?“ zeptal se snědý fešák s jamkou na bradě, který se velice podobal mladému známému španělskému fotbalistovi Yamalovi, za což si vysloužil tuto přezdívku od svých kamarádů. V ruce držel kopací míč s potiskem UEFA.

„Je ve svém pokoji. Pojd' dál,“ pozvala ho dovnitř.

„Díky.“

Když se Mateo konečně odhodlal vyjít ven ze svého pokoje, náhle se pozastavil.

„Tak já půjdu,“ řekla usměvavá Patricie a odešla do obývací místnosti.

„Čau, Marcelo,“ pozdravil ho Mateo, došel k němu a po teenagerském stylu si stiskli dlaně a ůkli si ramenem.

„Čau, Mateo... Je mi to tak líto,“ řekl soucitně Marcelo. „Asi je hloupé se tě ptát, jak se cítíš?“

„To je v poho... Nezájeme na hřiště si zakopat? Potřebuju trochu voraz!“ nabídl mu Mateo, aby trochu uvolnil atmosféru, když spolu postávali v předsíni.

„Jo... Zrovna jsem ti to chtěl navrhnout,“ řekl Marcelo a pohazoval si s míčem z ruky do ruky.

„Fajn... Tak jdeme!“ řekl Mateo a se svým nejlepším kamarádem se potichu vytratil z předsíně.

Kapitola 5: Překvapivý telefonát

V obývací místnosti, kde panovala smutná a napjatá atmosféra, zazvonil telefon, který byl vložený v bezdrátové nabíječce na rustikální komodě. Antonio hned nato zpozorněl, zvedl se z pohovky a přešel dřevěnému nábytku. Pak ho vytáhl z bezdrátové nabíječky, která v sobě měla zabudovaný záznamník, stiskl tlačítko pro přijetí hovoru a přiložil si ho k uchu.

„Ano?“

Do sluchátka se ozval hlas, který patřil jeho letitému příteli.

„Zdravím tě, Antonio... Rád bych Vám chtěl vyjádřit upřímnou soustrast,“ řekl mu do telefonu. „Mohl prosím mluvit se Silvou?“

„Jistě.“

„Kdo to je?“ zeptala se tchána s uplakanýma očima, když vstala z pohovky a přešla k němu.

„To je Jaime,“ zakryl si rukou sluchátko. „Rád by s tebou mluvil.“

Předal jí telefon do ruky. Když si pak přiložila telefon k uchu, řekla roztřeseně: „Ahoj, Jaime... jsem tak ráda, že ses ozval.“

„Moc mě mrzí, že jsem nemohl přijet na pohřeb... něco mi do toho přišlo... Nezlob se.“

„To nic.“

„S manželkou jsme si řekli, že bychom se mohli na pár dní k vám zastavit,“ oznámil jí do telefonu.

„Jo, budeme moc rádi, když přijedete.“

„Tak jo... Budu končit... Pozdravuj Matea.“

„Jo, vyřídím.“ A ukončila s ním hovor.

Kapitola 6: Na fotbalovém hřišti – Nečekaný polibek

Na malém volnočasovém pouličním fotbalovém hřišti, které bylo hned vedle skateparku a bylo z části oplocené drátěným plotem, si Mateo se svým nejlepším kamarádem po tak dobré dávce adrenalinu šli na chvilku odpočinout.

„To bylo hustý! Dáme si ještě jedno kolo?“ zeptal se Matea upocení Marcelo, když vzal ze země míč a krácel kousek za ním.

„Dnes ne... Jsem z toho celej vyprahlej! Dáme odvetu někdy jindy,“ odpověděl mu Mateo trochu unaveně, když si setřel pot z čela, vyhoupl se na kovové zábradlí a sedl si na něj.

Marcelo položil míč na zem, rovněž vyskočil na kovovou konstrukci a přisedl si k němu. Po vteřinové odmlce však pokračoval dál: „Vím, jak se cítíš – ztráta milované osoby... Je to nejtěžší, co může být... Proto nás hodně věcí spojuje.“

„Jo, to máš asi pravdu.“

„Jsi můj nejlepší přítel už od dětství, Mateo... Nikdy jsem ti neřekl, jak je mi s tebou moc dobře!“ Jeho oči začaly jiskřit jako ohňostroj a jeho dech se razantně zrychlil, když pohleděl do jeho krásných oříškových očí.

„Víš, nikdy jsem se neodvážil ti říct, co k tobě vlastně cítím, Mateo... Miluju tě už dlouho! Respektive už od dětství!“ Položil mu ruku na tvář a zničehonic ho políbil na ústa. Mateo byl z jeho nečekaného polibku poněkud zmatený a zíral na něj zaskočeně.

„Děje se snad něco? Jsi na mě naštvaný?“

„Ehm... Promiň, už musím jít!“ řekl Mateo a seskočil ze zábradlí.

„Tak jo... Nemám tě doprovodit domů?“ navrhl mu kamarád Marcelo a udělal to samé.

„To nebude třeba... Uvidíme se zítra... Čau,“ a s rozpolcenými pocity pádil Mateo rychle pryč.

Mateo se stále nemohl vzpamatovat z toho, co se stalo před několika vteřinami. Ten nečekaný polibek, který dostal od svého nejlepšího kamaráda, ho tak otřásl, že nevěděl, co si má o tom všem vlastně myslet, když kráčel pomalu k domovu.

Kapitola 7: Půchod domů

Když se Mateo vrátil domů – jeho starostlivá matka byla jako u vytržení.

„Kde jsi byl tak dlouho? Nemohla jsem se ti dovolat!“ přispěchala k synovi a tvářila se nazlobeně.

„Byl jsem venku... A mobil jsem měl ztlumený,“ opáčil jí klidně.

„Aha... A jak to proboha vypadáš? Jsi celý zpocený! Tys hrál zase fotbal, co?“ všimla si na něm.

„Jo, hrál... S Marcelem jsme byli chvíli na hřišti.“

„Jak můžeš po tom všem hrát fotbal?! Dokážeš mi to vysvětlit?“

„Nesmíš se na mě zlobit, mami... ale musel jsem si jít ven vyčistit hlavu... Nemusíš to přehánět s tou opičí láskou!“ argumentoval.

„Tak já to podle tebe přeháním, když mám o tebe strach?“ řekla mu naštvaná matka.

Do jejich vážného rozhovoru se posléze připlétl jeho dědeček, který zrovna vcházel do kuchyně.

„Co se to tu děje?“ zeptal se.

„Mámě se totiž nelíbí, že jsem si šel s Marcelem zakopat na hřiště!“ opáčil dědečkovi vnuk.

„Mateo, raději by ses měl jít umýt do koupelny a převléct se do čistých šatů,“ nařídila mu matka.

„Však já taky jdu!“ pronesl Mateo pobouřeně a pochodoval pryč.

Jeho děda se za odcházejícím vnučkem ohlédl, podíval na svou snachu, která byla zcela jasně na pokraji svých sil a objal ji.

„Nesmíš se něj hněvat... Bude to dobré... Nestresuj se.“

Když Mateo dorazil do svého pokoje, vztekle bouchl dveřmi, plácl sebou na postel, zabořil usazený obličej hlouběji do polštáře a se zařatými pěstmi začal do něj bušit. Potom zvedl hlavu, pohlédl na černobílý zarámovaný plakát, na němž byl zobrazen jeho slavný otec ve fotbalovém dresu, který mu visel nad postelí, a s nezadržitelným pláčem řekl: „Tolik se mi po tobě stýská, tati! Strašně moc!“

Kapitola 8: Milá návštěva

Den se pomalu blížil k večeru. Když Mateova teta se svou dcerou zrovna připravily večeři na stůl, v tom byl slyšet slabý zvuk zvonku, který je vyrušil při stolování.

„Já tam skočím, mami,“ řekla jí dcera a kráčela ke vstupním dveřím.

Když je pak otevřela, zůstala překvapená stát.

„Dobrý večer, Patricie. Neruším?“ zeptal se jí fešný kněz s překříženýma rukama před sebou.

Než dívka stačila odpovědět, přišla do chodby Mateova matka.

„Jaká milá návštěva, otče Rodríguezi,“ řekla překvapeně Silva, když mladá slečna odešla zpět do jídelny.

„Doufám, že neruším, seňoro Fernandezová?“

„Vůbec nerušíte, pojd'te dál,“ řekla s úsměvem.

Andrés poděkoval za její vřelé pozvání.

Kapitola 9: Důvěrná konverzace

Silva dovedla faráře do kuchyně a přátelsky ho vyzvala, aby se posadil.

„Posad'te se... Nedáte si, prosím, šálek čaje?“ zeptala se.

„Děkuji, moc rád,“ a posadil se na židli.

Silva připravila na stůl prázdný šálek a z porcelánové konvice do něj pak nalila čaj. Posléze si přisedla a začala mluvit: „Je pěkné, že jste mě přišel navštívit, otče Rodríguezi... Všechno to na mě nějak padá... Pořád musím myslet na svého zesnulého muže... Je to stále čerstvé, bolestivé!“

„Já vím... S čímkoliv budeš chtít pomoc, jsem tu pro tebe! A tykej mi.“

Tykl jí a vytáhl z kapsy černého saka složený kapesník a podal ho jí do ruky.

„Jsi tak hodný,“ rovněž mu tykla a utřela si slzy do látkového kapesníku.

„To je přece maličkost... Už neplač, ano? Tady!“ položil ruku na její.

V mžiku do místnosti vstoupil její syn s kšiltovkou zaraženou hluboko do čela, v lehké sportovní mikině, který je vyrušil z nějaké důvěrné konverzace.

„Dobrý večer, otče Rodríguezi... Co vy tu děláte?“ zeptal se zaskočený mladík.

Ve chvíli okamžitě odlepil svou ruku od její, zadíval se na mladíka a vstal od stolu.

„Přišel jsem si popovídat s tvou maminkou... No, já už raději půjdu.“

„Kam byste chodil, otče? Ještě se nedopil čaj.“

„Někdy jindy... Moc rád jsem vás viděl, seňoro Fernandezová.“

„Vy také... Nemám vás doprovodit ke dveřím?“ nabídla se, když rovněž vstala.

„To je dobrý... Mějte se moc hezky.“

Když pak prošel kolem Matea, prostě se na něj přátelsky usmál.

Matka posléze přešla k synovi, pohládila ho po vlasech a zeptala se ho ustaraně: „Ty se někam chystáš?“

„Jo, jen se chci na chvíli někam projít... Dědečka jsem už tom předem informoval.“

„Tak jo... Nemáš hlad? Od rána jsi nic nejedl... Udělala jsem tvoje oblíbené tacos s trhaným masem. Ohřeju ti ho v mikrovlnce, jestli chceš?“

„Díky mami, možná si dám později... Měj se, mami,“ na rozloučenou políbil svou matku na tvář a byl fuč.

Kapitola 10: Zpověď

Marcelo se po tom hříšném polibku, který dal svému nejlepšímu kamarádovi, musel jít hned vyzpovídat. Jen, co vstoupil do kostela, šel si sednout do zpovědnice. Kněz, který seděl naproti okénku u komůrky, otevřel dvířka a spustil: „Tak povídej, co tě tíží na srdci, synu?“

„Zhřešil jsem,“ řekl hoch nesměle.

Otec Rodríguez okamžitě poznal jeho hlas a otočil se směrem k okénku.

„Co tak hrozného jsi udělal, Marcelo? Povídej,“ řekl otec Rodríguez s výzvou v hlase.

„Víte otče... neříkám se mi to zrovna lehce – ale políbil jsem svého nejlepšího kamaráda, otče Rodríguezi.“

„To snad není takový hřích, ne?“

„Ale je... Známe se od útlého dětství... Nikdy jsem mu neřekl, co k němu vlastně cítím... Odhodlal jsem se k tomu teprve dnes.“

„To je od tebe hezký čin, že ses k tomu tak odhodlal,“ odvětil mu kněz.

„Jo... Vyskytl se tu extra velký problém!“

„A jaký?“ zeptal se zvědavě kněz.

„Můj kamarád je totiž heterosexuálně orientovaný! Nevím, co mám dělat? Jsem strašně zoufalý.“

„Aha... A jak se jmenuje tvůj kamarád?“ zeptal se znovu kněz.

„Mateo Fernandez.“

Kněz na to zareagoval poněkud zaskočeně.

„Mateo Fernandez?“

„Ano... Vím, že to zní šíleně... Bojím se toho, že už mě nebude mít rád.“

„Tohle si opravdu myslíš?“

„Já nevím... promiňte, že jsem vám něco říkal a obtěžoval vás,“ řekl Marcelo a vyšel ven z komůrky.

V okamžiku vyšel ven i kněz a chytil mladíka za paži.

„Marcelo, počkej... Neutíkej od problémů.“

„Mateo mě bude nenávidět dokonce života,“ mluvil s usazenými očima.

„Takhle nesmíš uvažovat, Marcelo... Musíš tomu dát čas a svou víru... Mateo to jistě pochopí, když s ním o tom v klidu promluvíš. Neboj, bude to zase dobrý!“

Hoch smířlivěji přikývl, kněz ho povzbudivě objal.